

Úvodem

Jak si naši pravidelní čtenáři určitě všimli, náš občasník Merkuroviny zrychlil frekvenci vydávání, a proto držíte v ruce už jeho 2. číslo. Máme sice již únor, ale určitě se ještě několika články vrátíme na začátek prosince k oslavám naší školy. Při této nejvýznamnější události loňského roku si bývalí studenti (a nejen oni) mohli prohlédnout, jak se naše škola změnila, ale naším cílem bylo i připomenout především těm starším ročníkům některé okamžiky, které souvisely s jejich studiem. A protože jsme na konání oslav slyšeli nejrůznější ohlasy, budete mít možnost přečíst si příspěvek paní ředitelky, postřehy učitelů i vás studentů a nakonec i citace některých účastníků.

Konec vzpomínání, dalšími články se už vrátíme na začátek letošního roku. Leden s sebou již tradičně přináší konání maturitních plesů a nejinak tomu bylo i letos.

Zatímco v předchozích číslech Merkurovin jsme představovali naše nové pedagogické posily, nyní si přečtete zajímavý rozhovor s naší dlouholetou kolegyní, Mgr. Ivankou Pokornou, učitelkou matematiky, která se upřímně vyznává ze své lásky k učení.

Mgr. Jana Andrášková

V tomto čísle najdete:

Téma	strana
Perlička z ředitelny	1
Oslavy očima učitelů	2
Oslavy očima žáků	4
Představujeme Vám: Mgr. Ivanku Pokornou	5
Maturitní ples 4. B	6
Maturitní ples 4. A	7
Absolventské okénko	8

Perlička z ředitelny o tom, jak se náhodou (?) propojila historie se současností.

Povídání o tom, co jsme na oslavy výročí školy připravili, už bylo napsáno dost, a to nejen v tomto a minulém vydání Merkurovin. Ráda bych krátce zmínila něco, co připravené nebylo a ani nemohlo být.

den potvrdil i manžel kolegyně a syn chlapce z tabla v jedné osobě, pan M. Kaňka, a doložil to ateliérovou fotografií z rodinné sbírky.

Silných dojmů a nevšedních setkání bylo během oslav nepočítaně, ale tato historka byla silně nevšední.

Ing. Michaela Seghmanová, ředitelka

(Článek o oslavách výročí si můžete přečíst např. na str. 9 [lednového čísla Slánské radnice](#), v připravovaném čísle Slánského obzoru, na videoreportáž se můžete podívat [v prosincovém vydání Slánského videomagazínu](#).)

Elektronická verze ke stažení na internetové stránce školy (www.oaslany.cz) - odkaz Merkuroviny v levém menu
Tištěná verze k vyzvednutí v obchodní akademii nebo ve slánském Infocentru Pod Velvarskou branou

Oslavy pohledem učitelů

Ve dnech 8. – 9. prosince 2017 mohli nejen naši absolventi navštívit školu a expozice připravené v jednotlivých třídách našimi učiteli. Ve staré budově se převážně vzpomínalo, v nové budově se mohli návštěvníci podívat, jak učíme dnes.

Učebna 12 v přízemí nabízela velké množství fotografií maturitních tabel, seřazených podle doby, kdy bývalí studenti seděli ve školních lavicích. Kromě toho si mohli návštěvníci na jiných fotografiích připomenout maturitní plesy, pozvánky na ně a své mimoškolní aktivity, ať již to byly volejbalové turnaje nebo třeba česání chmele.

Absolventi naší školy přicházeli sami nebo ve skupinkách a bylo až dojemné pozorovat, s jakým zájmem (hlavně ti dříve narození) hledají na vystavených fotografiích sami sebe, své spolužáky popř. profesory, kteří je učili.

Vyslechly jsme nejednu příhodu, kterou během svých studií zažili a na kterou s odstupem doby s úsměvem vzpomínají. Velmi příjemné bylo i to, když se po mnoha letech právě díky této výstavě setkali a byli spokojeni, že se shledali.

Z této expozice jsme měly radost, a jak jsme pozorovaly z tváří účastníků, určitě jsme nebyly samy.

Mgr. Jana Andrášková a Mgr. Jana Košutová

Měl jsem "službu" v bývalé učebně chemie a tam mnoho absolventů nostalgicky vzpomínalo, jak a co se tam učilo. Většina se i na chvilku posadila na své místo, někteří si dělali selfie. V hlavě mi zůstala hlavně jedna věta jedné starší dámy: "Tedy čekala jsem všechno, ale toto opravdu ne."

Naproti přes chodbu pak nakukovali do posilovny a někteří starší absolventi leckdy marně přemýšleli, co dříve bylo místo dnešní posilovny. Poté, co se dozvěděli, že se jedná o přístavbu z roku 1980, vzpomínali, jak v těchto místech dříve hrávali volejbal či stříleli ze vzduchovky.

Mgr. Filip Dolejší

Spolužáci paní sekretářky ve „skanzenu“ – učebně fyziky a chemie a v posilovně – foto Markéta Fiedlerová

Oslavy výročí školy se myslím velice povedly. Překvapilo mě, kolik lidí přišlo. Starší absolventi byli udivení, jak se škola zároveň změnila i nezměnila, a vzpomínali na své roky v lavicích. Mladší ročníky byly mile překvapeny, jak se škola modernizuje, a do výuky jsou zařazovány aktivity, které žákům přibližují praxi.

Největším zážitkem pro mě byl rozhovor s jedním bývalým starším profesorem ekonomických předmětů, s nímž jsem měla možnost porovnat výukové metody, které využíval on a které dnes využívám já.

Akce se jednoznačně vydařila a v podstatě se jednalo o jeden velký hromadný sraz bývalých spolužáků.

Ing. Martina Dlouhá

Do počítačové učebny v nové budově ve 2. poschodí se dostavilo mnohem méně účastníků oslav než do přízemí staré budovy. Starší generace se podívala a prohlásila, že tohle už pro ně není. Ale mladší generaci absolventů se líbila jak interaktivní výuka v hodinách účetnictví, kterou ing. Stohl, autor námi používaných učebnic, připravil k některým kapitolám výuky, tak pro ně nově výuka účetnictví v účetním programu Pohoda. V interaktivní výuce viděli minimálně zpestření hodin účetnictví a výuku v účetním programu nutnost, aby výuka odpovídala praxi.

Ing. Zdeňka Drvotová

V rámci oslav výročí naší školy se budova otevřela veřejnosti. Návštěvníci si mohli nejen zavzpomínat, ale také se seznámit s jednotlivými vyučovanými předměty. Po krátkém zvažování jsme se s mými studenty třetího ročníku rozhodli, že prezentaci anglického jazyka pojmem jako představení země, která je kolébkou angličtiny, Spojené království Velké Británie a Severního Irska.

Studenti připravili nástěnky se zajímavými informacemi z britských realii, a aby i ukázali, jak si v hodinách nabyté vědomosti zábavně procvičují, připravili krátké online kvízy, na nichž si každý příchozí mohl své znalosti otestovat a zároveň si i zasoutěžit.

Musím říct, že někteří návštěvníci měli obavy se do soutěžení zapojit. Buď se obávali angličtiny a raději spěchali do učebny němčiny a ruštiny, nebo je odradilo používání mobilních telefonů při řešení kvízů. Naštěstí se studentům podařilo přesvědčit řadu příchozích a ti nelitovali. Pobavili se a zjistili, že jejich znalost angličtiny ani moderních technologií vůbec není tak špatná, jak se zpočátku obávali. A za odměnu mohli ochutnat něco z britských dobrot. I když někteří z nich by asi řekli, že některé nabízené delikatesy nebyly za odměnu, ale za trest, všichni odcházeli spokojeni a i studenti měli radost, že jejich úsilí nebylo zbytečné.

Mgr. Vladimíra Hauptmannová

Do poslední chvíle jsem si dost dobře neuměla představit, jak to bude vypadat a jestli vůbec někdo přijde. Překvapila mě tedy velká účast absolventů, s mnohými se velmi hezky povídalo o dobách starších i současných, některé situace byly až dojemné. Ač jsem měla povídat o španělštině, s některými staršími ročníky jsem si zavzpomínala na ruštinu a oprašovala slovíčka, což bylo velmi úsměvné. Starší ročníky se kolikrát bály vstoupit do mé třídy s tím, že je to tady pro ně jako španělská vesnice ☺. Soutěží, které jsem měla připravené, jsem moc nezrealizovala vzhledem k věku většiny návštěvníků, kteří si spíše přišli popovídat a zavzpomínat.

Mgr. Martina Víková

Oslavy očima studentů

Ve dnech 8. – 9. prosince 2017 naše škola oslavila hned několik jubileí: 125 let obchodního školství ve Slaném, 85 let od vzniku budovy a 80 let obchodní akademie.

Během těchto dnů si lidé mohli prohlédnout interiér školy, absolventi zavzpomínat na svá studijní léta na této škole, viděli i některé fotografie učitelského sboru, z adaptačních a sportovních kurzů, výletů do zahraničí i za poznáváním historie naší rodné krajiny a mnoho dalších.

Jednotlivé třídy byly vyzdobeny několik dní dopředu, aby vše bylo dokonalé. Na přípravě se podíleli žáci ze všech ročníků školy ve spolupráci se svými učiteli. Většina studentů se poté zúčastnila i samotných dnů otevřených dveří, kdy po škole provázeli návštěvníky, nabízeli jim dobré jídlo a pití. Lidé, kteří v těchto dnech školu navštívili, si zde mohli také prohlédnout např., z jakých učebnic se

nynější žáci učí a že k výuce využívají i interaktivní pomůcky, jako jsou tabule, ale i mobilní telefony, na kterých luští kvízy a hádanky. To si ostatně mohli návštěvníci vyzkoušet na vlastní kůži, kdy pro ně bylo připraveno několik kvízů o britských realitách v učebně angličtiny.

Bára Bartošová, 3. A

V některých třídách nové budovy byli návštěvníci seznámeni se způsobem vyučování některých předmětů ve srovnání s tím, jak se vyučovalo v dřívějších letech. Představeno bylo například účetnictví, ruský jazyk, písemná a elektronická komunikace a jiné.

Dny otevřených dveří na naší škole skončily v sobotu 9. prosince v 13.00 hodin a poté od 14.00 oslavy pokračovaly v Městském centru Grand. Tato akce byla určena těm, kteří mají ke škole blízko, to znamená především učitelům, absolventům, žákům, rodičům, ale byli vítáni i ostatní. Po příchodu a usazení hostů bylo společenské odpoledne slavnostně zahájeno.

V úvodu vystoupil soubor Consortium Camerale Slanense, který vystřídala proslovem paní ředitelka Ing. Michaela Seghmanová spolu se zástupci města. Následovala krátká prezentace Mgr. Zdeňka Víška o historii školy, ohlédnutí za výstavou „Co je psáno, to je dáno“, vzpomínky a vzkazy učitelů, absolventů a žáků. K vidění byla také tematická laserová show. Na závěr k volné zábavě hrála k tanci či poslechu hudební skupina Tancovačka.

Dle mého názoru byly oslavy úspěšné a vše bylo naprosto perfektní, ať už se jedná o akci v Grandu nebo o prohlídku školy. Jsem ráda, že jsem se na oslavách mohla podílet, a věřím, že se všem návštěvníkům tato událost líbila.

Tereza Lidická, 4. B

Představujeme vám – Mgr. Ivanka Pokorná

Jak dlouho již učíte na OA?

Na Obchodní akademii Slaný, tehdy ještě střední ekonomické škole, učím od 70. let minulého století. Po ukončení studií na Matematicko-fyzikální fakultě Univerzity Karlovy jsem si sice nepředstavovala, že bych měla učit zrovna na „dívčí“ ekonomce, ale dala jsem na slova svého milovaného a moudrého tatínka, který absolvoval tuto školu ještě před 2. světovou válkou a který mi řekl: „Tahle škola měla vždycky dobrou pověst a skvělé profesory. A nakonec to můžeš zkusit a nemusíš tam přece zůstat navždy.“ Tak jsem to zkusila – a zůstala, teď už to mohu říct, navždy.

Chtěla jste se vždy stát učitelkou?

Jako malá holka, devět-deset let, jsem si hrála se svými panenkami na školu. Pamatuji si, že jsem si zavedla i klasifikační sešit, a někdy, když si jej teď zavádím doopravdy, si na to s úsměvem vzpomenu. Měla jsem však i jiné sny. Především být herečkou, zpěvačkou nebo tanečnicí. Chodila jsem do baletu, zpívala jsem v jednom kuse, zpěv se stal mým celoživotním koníčkem. Na druhém stupni ZŠ mě zase čím dál víc bavilo kreslení a malování a vedoucí malířského kroužku, kam jsem asi dva roky chodila, pan Eduard Pergner (pozdější textař, otec známé moderátorky Terezy Pergnerové) přemluvil mě i mé rodiče, abych si podala přihlášku na střední výtvarnou školu do Prahy. Váhala jsem, protože už tehdy v 9. třídě jsem si říkala, že tam zřejmě nebude moc matematiky, možná ani dějepisu, který mě taky moc bavil. Zkoušky jsem dělala, ale přijata jsem nebyla. Řekli jsme si, já i rodiče, žádná škoda. A pak jsem nastoupila do slánského gymnázia.

„Mé povolání bylo a je stále mou zálibou“

Ovlivnil Vás někdo při výběru Vašeho povolání?

Moji rodiče nám s bratrem od malička vštěpovali, jak je vzdělání důležité. Dodnes mě mrzí, že jsem nedala více na maminku, která chtěla, abych se, třeba mimo školu, věnovala studiu jazyků. Jinak výběr směru dalšího studia nechávali rodiče na nás. Od druhého ročníku gymnázia jsem však již měla jasno: půjdu studovat matematiku a fyziku a chci být takovou učitelkou na střední škole, jako naše tehdejší paní profesorka. Takže do určité míry mě ovlivnila paní profesorka Benešová.

Jak vzpomínáte na své učitelské začátky?

Na své učitelské začátky vzpomínám v dobrém. Hned první rok jsem učila všechny ročníky. Čtvrťáci byli jen o pět let mladší než já, ale žádné problémy s kázní ve třídách jsem neměla. Tehdy zde studovali vybraní žáci, kteří měli většinou o učení zájem. Výjimky se samozřejmě také našly, ale byly to opravdu jen výjimky. Na co velmi ráda vzpomínám, je tehdejší profesorský sbor s mírnou převahou mužů, mezi nimiž, stejně jako mezi ženami – profesorkami, bylo mnoho vynikajících osobností. Byla jsem vděčna za to, jak dobře mě přijali. A také vzpomínám na to, jak jsem byla překvapena demokratickým přístupem učitelů k žákům, tolik odlišným od toho, na něž jsem byla zvyklá za svého studia na střední škole. Potvrdila jsem si záhy slova své starší kolegyně, jež prošla jako učitelka několika školami a která mi první den mého působení na škole řekla: „Tady je ráj mezi školami.“ A protože to trvá dodnes, zůstala jsem na své milované škole po celý život a nedovedu si zatím představit okamžik, kdy skončím...

Máte bohaté pedagogické zkušenosti, mohla byste proto srovnat, čím se liší, popřípadě co mají společného naši bývalí studenti, kteří již patří k tzv. dřívější generaci, ve srovnání s žáky 21. století?

Mladí lidé všech dob mají mnoho společného: bezstarostnost, touhu po zábavě, prožívání prvních lásek, ale také smysl pro spravedlnost a cit pro charakteristiku osob, s nimiž přicházejí do styku, a kritičnost a přístnost při jejich posuzování a hodnocení. Větší míře tolerance se naučí až později. Toho si my učitelé musíme být vědomi. Samozřejmě tak jako se liší doba poslední čtvrtiny 20. století od dnešní doby, tak se liší i lidé a hlavně tehdejší a dnešní mladá generace. Důvodem nejsou jen informační technologie. Svoboda a demokracie vede k větší samostatnosti, k většímu sebevědomí a větší průbojnosti dnešních studentů. Vždyť mají před sebou tolik možností! Se svobodou však musí jít ruku v ruce také zodpovědnost. A tady vidím nedostatky, a to nejen u žáků, ale i u dospělých, především rodičů a nás učitelů, že jsme zatím nedokázali, možná slovy, možná vlastním příkladem, vštípit našim dětem a žákům vědomí, že zodpovědnost za jejich činy a chování nemůže za ně nést nikdo jiný, než oni sami. Ale zas tak černě to nevidím. Když se setkávám se svými, před několika lety maturujícími, studenty a vidím, jak dobře si vedou ať v zaměstnání, nebo v dalším studiu, mám radost a ztrácím obavy o další vývoj naší společnosti.

V souvislosti s učitelským povoláním se často uvádí pojem „vyhoření“. Pro Vás je to určité cizí slovo. Kde proto neustále nacházíte motivaci učit?

To je pravda, syndromem vyhoření ještě netrpím. Je to asi proto, že miluji své povolání, miluji matematiku, kterou jsem v životě převážně učila. Mezi svými milými studenty se nabíjím energií a zapomínám na svůj věk. Celý život jsem se věnovala zpěvu a hudbě jako svému koníčku, a to mi, myslím, pomáhalo se odreagovávat. Ovšem i sama matematika je mým koníčkem, i při řešení matematických příkladů a problémů se odreagovávám. Takže jsem asi měla v životě štěstí, že mé povolání bylo a je stále mou zálibou. Přeji proto všem studentům, aby si v životě zvolili cestu, na které budou šťastni a spokojeni.

Otázky pokládala Mgr. Jana Andrášková

Maturitní ples 4. B

Jako každým rokem, tak i v letošním školním roce maturitní ročníky uspořádaly své maturitní plesy. Já, žákyně 4. B, vám přiblížím náš ples, který se konal v pátek 12. ledna od 19.00 hodin. Jelikož jsme ples měli jako první třída z celého Slaného, tak jsme vlastně i zahájili plesovou sezónu. Cesta k pátku dvanáctého byla velice trnitá. Museli jsme překonat spousty překážek, ať už se jednalo o zařizování výzdoby nebo o výběr květin – ne vždycky jsme se všichni shodli. Ale i přes náš do listopadu flegmatický přístup si myslím, že náš ples se nám povedl.

Ráno v den naší vrcholové akce jsme se sešli všichni v Městském centru Grand, abychom mohli připravit stoly, dopilovat půlnoční překvapení, vyzkoušet si naposledy náš velkolepý nástup a doladit další nezbytné věci. V 19.00 se brány Grandu otevřely veřejnosti.

V 19:15 pan moderátor společně s kapelou Globus zahájil ples a uvedl ukázkou orientálních tanců. Po předtančení následovala videoprojekce našeho maturitního videa, kterou po jejím skončení vystřídala paní ředitelka se svým tradičním proslovem. Poté jsme vyslechli proslov studentů, které zastoupil Láďa Dufek společně s Martinou Vejražkovou.

A na řadě již byl slavnostní nástup maturantů a pak pro každého z nás přišla ta nejdůležitější chvíle, kdy se oči všech přítomných dívaly jen na nás, a my jsme byli naši třídní paní profesorkou Ing. Zdeňkou Drvotovou slavnostně ošerpováni. I my jsme měli připravenou šerpu pro paní profesorku a spolu s krásnou kyticí jsme jí ji předali.

Poté následoval přípitek a zlatý déšť. Když jsme zametli a sesbírali všechny naházené peníze, nastal čas na ptačí tanec s učiteli, kterým každý student předal jednu květinu. A aby tance nebylo málo, ještě jsme provedli rodiče a zatancovali jsme si se svými kamarády. Až do půlnoci následovala volná zábava a před půlnocí naše odšerpování.

Zlatým hřebem večera bylo půlnoční překvapení, které, i když jsme intenzivně nenacvičovali, dopadlo lépe, než jsme čekali. A volná zábava trvající do 2:00 hodin náš maturitní ples ukončila.

Dle mého názoru byl ples vydařený, obešel se bez větších komplikací a pevně věřím, že jste si ho všichni užili. Jménem své třídy 4. B bych chtěla poděkovat všem, kteří se na přípravě a realizaci plesu podíleli.

Tereza Lidická, 4. B

Maturitní ples 4. A

26. leden 2018 byl významným dnem pro studenty třídy 4. A, neboť se Městském centru Grand konal jejich maturitní ples. A vzhledem k tomu, že od této slavnostní události uplynulo jen několik dní, můžete si nyní přechíst jejich bezprostřední dojmy, které se jim vybaví...

Na úvod malé zamyšlení

Podle mě je maturitní ples jedním z nejkrásnějších zážitků za celé ty 4 roky studia na střední škole. Tento příjemný večer sdílíte jak se svými spolužáky, tak i s učiteli, přáteli a rodinou. Na pár hodin vypustíte všechny starosti a úkoly. Každý student je tento večer středem pozornosti a užívá si své chvíle slávy, když kráčí po červeném koberci. Na maturitním plese jsou vidět všechny ty dlouhé a náročné kroky plné plánování, organizování a nacvičování. Pustí se maturitní video, které trvá 3 minuty, ale vy víte, že hledání a najímání kameramana trvalo několik dní, natáčení trvalo několik hodin a jeho úprava další dny. Následuje nástup, který trvá pár minut. Vy si ho užíváte a přitom víte, že nácvič tohoto nástupu trval také několik hodin a poměrně spoustu dní. O půlnočním překvapení ani nemluvíme. Ani nikdo z vaší rodiny nebo přátel si to neužívá více než samotní maturanti, protože jenom oni sami nejlépe vědí, kolik úsilí a času se do toho maturitního plesu, který vždy stojí za to, investovalo.

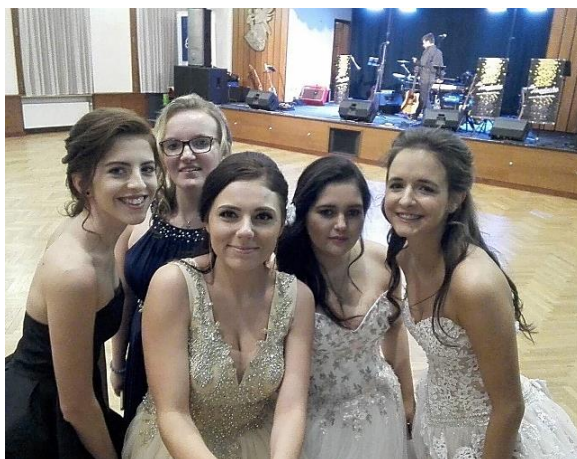
Denisa Rásová, 4. A

Co se mi vybaví, když se řekne „maturitní ples“?

Bára: Myslím si, že ples byl velice vydařený. Byl to neskutečný zážitek, založený na emocích. Tento den jsem si strašně moc užila. Byla jsem ráda, že jsem jej strávila mezi svými nejbližšími.

Veronika: Před nástupem jsem byla nervózní a zároveň natěšená. Bála jsem se, že na svých vysokých podpatcích upadnu, ale zároveň jsem se těšila, až všem svým známým ukážeme, na čem jsme těch pár týdnů pracovali. Hned poté ze mě ta nervozita opadla, ale ne nadlouho. Začalo totiž šerpování a mě čekala chvíle „slávy“, kdy se projdu po červeném koberci. Lidé křičeli, vypustili konfety a příjemně mě povzbuzovali. Byl to opravdu skvělý pocit!

Jana: 26. leden byl jedním z největších dní v mém životě. Na jednom místě se mi sešla téměř celá moje rodina a bylo to jenom kvůli mně. Celý den jsem byla v jednom kole. Zažila jsem spoustu nových věcí, jako profesionální líčení i česání a ze všeho jsem měla moc dobrý pocit. Zatancovala jsem si snad nejvíce v životě a hlavně se svým tátou, kterého jsem nikdy předtím tancovat neviděla. Celý ples jsem si zkrátka užila!

Dojmy studentek zpracovala Mgr. Jana Andrášková

Absolventské okénko

Na poslední stránce obvykle představujeme některého z našich absolventů, ale tentokrát uděláme výjimku a dáme slovo těm, kteří se zúčastnili našich oslav.

Z knihy návštěv

- I po 60 letech rád vzpomínám. Moc se mi tu líbilo.
- Děkuje za vkusnou a milou prezentaci historických i současných fotografií, učebnic, kronik atd. Zavzpomínaly jsme si na krásná školní léta 1963 – 1967.
- Skvělý nápad, skvělá organizace, milí lidé stejně jako v letech 1971–1975.
- Nádherný zážitek. Děkuje za vzpomínku po 42 letech. (1972–1976)
- Je krásné vrátit se ☺. Perfektně připravené, slza v oku! Děkuji. (1983–1987)
- Superakce! Díky za oživení vzpomínek. Byl to úžasný zážitek zase se vrátit do puberty ☺! (1997–2001)

Napsali nám

Mnohokrát vám všem děkuji za zprostředkování krásných zážitků v rámci oslav školy. Jak prohlídka školní budovy, tříd s instalací fotografií, dokumentů atd., nad kterými jsme s mými spolužačkami vzpomínaly a dávaly dohromady zážitky téměř zapomenuté, tak i odpolední program byly moc pěkné.

Moc jsme si celý den se spolužačkami užily a trochu mne mrzelo, že nás z naší třídy nepřijelo více.

O. Kotlářová, absolventka SEŠ v roce 1973

Dobrý den,

ač nezvolen děkuji jménem maturitního ročníku 1970 za všechno, co vedení školy, profesorstvo a žactvo připravili k trojitému výročí. Líbila se nám prohlídka školy s vystavenými historickými exponáty, tably, fotografiemi z maturitních plesů, ale také prezentace jazykové výuky (kupodivu jsme ještě všechno nezapomněli). Tam ovšem měli menší krizi, když jsme neprozřetelně ochutnali anglický droždový jam (stařecká zvědavost zvítězila nad opatrností). Trochu nás také překvapilo, že jsme si nemohli prohlédnout naši třídu ve 2. patře - snad příště bude mít škola dostatek žáků, aby obsadila i tyto učebny a nemusela je pronajímat a my si opět sedneme do svých lavic a zaslžíme.

Myslím, že rozumný průběh mělo i odpoledne v Grandu. Úvod paní ředitelky shrnul to nejpodstatnější a přehledná prezentace historie školy nám připomenula to, co jsme už pozapomněli a přidala i pár věcí dosud netušených. V programu uvedenou hudbu k tanci jsme nejprve považovali za překážku konverzace, ale kupodivu se to brzo otočilo a všichni jsme tento bod ocenili. Doufám, že vedení školy si dobře všimlo, který maturitní ročník byl neaktivnější a v podstatě "svedl" ostatní k hopsání (děkuje za uznání předem).

Omlouváme se, že jsme ostatním ukradli pana profesora Smyčku, ale po letech, kdy nás učil a po jeho opakované aktivní účasti na našich "slezínách" ho považujeme tak trochu za staršího spolužáka, takže jsme si ho odvedli na večeři do vinárny U hrušky a i dále jsme ho zaopatřili vč. cesty domů.

Závěrem chci potvrdit náš zájem o účast na další podobné akci při příštím výročí. Dali jsme si to jako závazek a ty jsme jako členové ČSM vždy plnili. Jen nám prosím dejte vědět včas, nám už to trochu déle trvá, než se navzájem zkontaktujeme (při minulém výročí ještě nikdo neměl mobil ani email).

S pozdravem, za maturanty 1970 J. Eminger, Kladno